Ule Hansen

Negendoder

EMMA CAROW, PROFILER.
VOOR GEWONE MENSEN IS ZE BANG.
SERIEMOORDENAARS
BEGRIJPT ZE.

THRILLER

1

Ze hield het pakje in haar hand. Het pakje van hem.

Ze bewoog niet. Kon zich niet bewegen. Kon nauwelijks ademhalen.

Ze had van de voordeur tot de keuken nodig gehad voor ze zijn naam op de achterkant herkende. Vijftien seconden? Tien? Minder? Toen begreep ze wat daar stond: zijn naam. Waar had hij haar adres vandaan? Ze stond niet in het telefoonboek, was nergens geregistreerd.

De laatste tien jaar had ze zijn naam vaak gelezen.

In de politiedossiers en rechtbankverslagen waarvan ze thuis kopieën bewaarde, op het internet, op zijn website die ze tamelijk snel na zijn vrijlating uit de gevangenis had ontdekt, in artikelen en interviews over zijn nieuwe leven, zijn resocialisering, zijn lezingen, zijn levensfilosofie, zijn opbeurende woorden; er waren zeker kritische artikelen bij, maar altijd was er ook bewondering van gefascineerde journalisten, prominenten die bijna beschaamd bekenden fans te zijn, een groeiend publiek.

Er waren tijden dat ze al die rommel niet aanraakte. Soms wekenlang. Maar dan werd ze op een bepaald moment weer zwak, meestal laat op de avond, en haalde alles weer tevoorschijn: de artikelen en de dossiers. Ze las erin, zocht zijn naam op het internet op.

Maar hij had zich nog nooit persoonlijk gemeld.

Niet per post, e-mail of telefoon. En nu plotseling dat pakketje. Zijn adres stond er zelfs op. Hij was intussen dus ook naar Berlijn verhuisd.

Een van de buren moest het pakje voor haar hebben aangenomen, zaterdag waarschijnlijk, en het gisteravond nog voor de deur van haar appartement hebben gelegd. Ze had het gevonden toen ze naar haar werk wilde. Het pakketje was zwaar voor zijn afmetingen, klassiek verpakt in bruin pakpapier, strak en rechthoekig, een boek. Ze wist ook welk boek. Het zijne. Het boek waarover ze al in de krant had gelezen. Over het algemeen positieve dingen. Hij was er ook mee op televisie geweest. Twee keer. Ze had de uitzendingen niet gezien. Alleen opgenomen. Ze moesten ze nog bekijken, maar hij hield het boek ongetwijfeld voor de camera.

Met een groet. Er zou beslist een groet bij zijn. Dat moest. Een auteur stuurt je geen boek zonder een paar persoonlijke woorden, toch? Een opdracht of een kaartje. *Hartelijke groet* bijvoorbeeld. Misschien: *Met de hartelijke groeten van een oude vriend*.

Of misschien: *Ik denk aan jou. Je verkrachter*.

Emma Carow stond als aan de grond genageld in haar keuken.

Ze keek naar de vloer. Linoleum zoals dat vroeger op werktafels werd gebruikt, donkergroen, glanzend gepolijst. Het deed op de een of andere manier aan school of kantoor denken. Ook de oude keukenbank en de zware houten tafel vielen in die categorie. Haar zus Sarah had ooit gezegd dat Emma haar hele appartement als een kantoor had ingericht, zelfs de keuken en de slaapkamer. Het was niet helemaal eerlijk. Die berg afwas in de gootsteen en de stapels boeken en tijdschriften die overal lagen, die zag je niet in een kantoor. Nou ja, de naslagwerken en standaardwerken als Goffman, Dahle & Dölling of het laatste nummer van MKS. Maar niet die stapel oude reisbrochures, de kindertekeningen, de puzzelboekjes van haar oude buurvrouw, volgekrabbeld, op de paar raadsels na die ze te moeilijk vond en die ze graag aan Emma overliet. Zoiets vond je niet in een kantoor, dus zo erg was het allemaal niet.

Het warme licht van de plafondlamp vormde een gouden kegel op de tafel en de vloer. Buiten de lichtbundel was het nog donker. Te vroeg in de ochtend. De duisternis nam in oktober snel toe in Berlijn. De nacht komt aanrollen over de oostgrens en dringt de

dag terug; elke ochtend wijkt de schemer later, de wolken die uit het westen komen, uit het noorden, eigenlijk van alle kanten, blijven hangen en het donker dringt geluidloos als nevel in alle hoeken en gaten door, liefkoost je en ademt zwaar in je nek. In oktober in Berlijn. En niet alleen dan.

Emma stond in de gouden kegel en stelde zich voor dat ze het pakje openmaakte. Maar ze deed het niet. Ze stelde zich andere dingen voor, die ze ook niet had gedaan. Bijvoorbeeld dat ze toen níét bij hem in de auto was gestapt. Heel eenvoudig.

Maar ook dat hij in een of andere boekhandel achter een tafel zit en zijn boek signeert. De rij is lang, hij maakt grapjes met zijn bewonderaars, is charmant, tot hij begrijpt wie er voor hem staat. Zij. Emma. Zijn slachtoffer. Met een honkbalknuppel. Ze heft die en slaat met één klap alle boeken van de tafel. En kijk, interessant, zijn charme verdwijnt als sneeuw voor de zon. Als hij onder de tafel kruipt, trekt zij hem weer tevoorschijn en zijn fans kijken verbijsterd toe en durven niet in te grijpen; ze weten wie ze is.

Of toen in de rechtbank. Zij zat er als civiele partij en hoorde de rechter het vonnis uitspreken. Ze kon zijn reactie niet zien, maar ze wist dat hij glimlachte. Zeven jaar? Niet meer dan een volgende stap in zijn ontwikkeling, net als zijn schooltijd of die paar maanden militaire dienst. Wie weet kon hij in die tijd nuttige dingen leren. Dan draait hij zich om en zijn glimlach verstart als hij haar wapen ziet. Hij zweet, zijn ogen worden groot, hij beeft, kan geen woord meer uitbrengen. Het eerste schot raakt hem niet eens, een waarschuwingsschot, hij valt op zijn knieën, bidt en smeekt, hij heeft berouw, kermt om vergeving. Dan schiet ze gericht.

En uiteindelijk altijd weer dat ene: ze stapt bij hem in de auto. Waarom ook niet? Ze is niet bang. Ze kent hem immers. Ze maken grapjes. Zelfs wanneer hij de snelweg verlaat en zij beseft dat hij haar niet naar huis brengt maar naar het bos, naar het vakantiehuis in het bos waar hij koffie wil zetten, hij heeft dringend koffie nodig, zelfs dan lacht en flirt ze. Ze is niet bang. Zelfs in het

koude vakantiehuis van zijn ouders, terwijl hij koffiezet en haar iets wil laten zien, hier, in de schuiflade van zijn vader, dat dikke jachtmes met die zinnelijk glanzende houten greep, zelfs dan is ze niet bang. Ze weet dat hij haar niet op het bed kan dwingen, haar kleding niet van het lijf kan snijden en het staal, op de rug dik en met een vlijmscherpe snede, een mes dat gemaakt is om een groot hert van honderdvijftig kilo de hals af te snijden, niet tegen haar keel kan drukken. Hij kan haar niet als een tegenstribbelende buit bestijgen en ondanks haar bidden en smeken in haar binnendringen, en haar dan weer aan het bed vastbinden zoals je een geschoten ree voor transport vastbindt. Voor het gemak. Dat alles kan hij niet, want ze is sneller en sterker, zij is de jager. Dit keer heeft zij het mes in haar hand en ze steekt toe, zelfs als hij belooft haar onmiddellijk naar huis te brengen, zelfs als hij zweert dat het maar een grapje was, als hij om zijn leven smeekt, als hij niet meer is dan een bundeltje angst: ze steekt toe met de harde, scherpe kling die moeiteloos in de huid doordringt, kwaliteitswerk, en ze fluistert in zijn oor met een hete stinkende adem zoals hij die toen had, noemt hem een slet, een hoer zoals hij deed, drukt hem hard op het bed met zijn van afgrijzen verwrongen gezicht, een bijna komisch masker van schrik en shock, want hij had zich nooit kunnen indenken dat hem dit zou overkomen, dat is onmogelijk, het moet een vergissing zijn, denkt hij, zoals zij toen dacht. Maar het is geen vergissing, het gebeurt werkelijk, en nu steekt ze op hem in, eerst in zijn hals, waar het bloed, het levenssap, zomaar naar buiten spuit, het is aan hem verspild; hij kronkelt, draait zich om en zij drijft het mes in zijn zachte buik onder zijn borstkas, ze snijdt de broek weg, neemt zijn lul en ballen in haar hand, ach, kijk hoe verschrompeld hij nu is, alsof hij zich wil verstoppen, wil ontkomen aan wat hij weet dat er gaat gebeuren. Ze trekt het erbarmelijke zaakje omhoog, snijdt het af zoals je kraakbeen van een gegrilde haan snijdt, met een enkele ruk, en ze smijt het ding opzij, het is afval, keukenafval, niet de moeite waard; wie heeft dat nog nodig, hij in elk geval niet meer.

Het waren geen nieuwe fantasieën. Emma had het zich al vaak voorgesteld. En steeds is het hetzelfde liedje: wanneer het voorbij is, niet omdat ze klaar is maar omdat de fantasieën haar hebben uitgeput, is ze nog steeds niet tevreden. Nog steeds niet gelukkig. Nog altijd de vrouw die hij van haar heeft gemaakt. Haar hele lichaam rilt en de donkere vuist in haar binnenste, die haar adem wegdrukt, is er nog steeds, zoals altijd, en gaat niet meer weg, ongeacht hoe vaak ze hem in gedachten om zeep helpt. Dit is het verminkte, beschadigde leven dat hij haar heeft bezorgd. Haar leven.

Emma maakte het pakje met zijn boek niet open.

Ze droeg het op beide handen naar de woonkamer en ging op haar knieën voor de oude inbouwkast onder haar raam zitten, die met zijn klapdeur van vlechtwerk op een sierpaneel voor een radiator leek. Ze deed het deurtje open en haalde documenten in verbleekte dossiermappen tevoorschijn, het plakboek met de oude rechtbankverslagen, de prints van zijn website, zijn eerste krantenartikelen die hij nog vanuit de gevangenis publiceerde, zijn lezingen, de genummerde dvd's met zijn televisieoptredens en de opnamen van zijn toenmalige verhoor.

En het mes. Niet zijn mes. Dat was een uniek exemplaar. Een echte Wolfgang Gerheim. Die werden niet in serie gemaakt, maar Gerheim had een mes in dezelfde stijl en met dezelfde afmetingen voor haar kunnen namaken: vierentwintig centimeter lang, inclusief de snede van twaalf centimeter, met een rug van vier millimeter dik, een greep van glad gepolijst moerbeihout, een kling van 1,1545-staal met een hardheid van 59 HRC. Het leek als twee druppels water op het mes uit de jachthut. Een mooi voorwerp, zinnelijk gewelfd, het donker glanzende hout was bijna rood, vlammend, levendig, de greep ging naadloos over in de harde, elegante kling en de punt die altijd naar voren leek te willen, altijd daarheen, ergens heen, waar levend vlees te vinden was. Het mes zat in zijn met de hand vervaardigde leren schede. Ze had het er maar zelden uit gehaald. Haar handen trilden dan altijd. De verdere verpakking en het vloeipapier had ze allang weggegooid, maar het

mes wilde ze in de schede zien. Ze wilde zien dat het was waar het hoorde, en niet ergens buiten haar controle.

Met weerzin nam ze alles nog een keer in haar hand, het moest nu eenmaal. Ze legde het ongeopende pakketje onder in de kast en stapelde de rest erbovenop, voorzichtig, zodat de verschillende delen er als puzzelstukjes precies in pasten, tot de kast vol was. Het pakje lag helemaal onderin: om erbij te komen zou ze er alles weer uit moeten halen. Misschien dat ze zich dan wel bedacht. Niet vandaag. Te veel werk.

Maar ze wist dat ze op een dag zou terugkomen en het pakje zou openen.

Terug in de gang keek ze op haar horloge, controleerde haar handtas: make-up, mobieltje, sleutels, geld, paspoort. Politiepenning, dienstpistool. En ze reed naar het werk.

Eindelijk was het weekend voorbij.

2

Vijf hele dagen had het geduurd voordat de drie lijken op Emma's bureau belandden.

Haar bureau, dat maar op een paar minuten van haar huis stond. Vanaf haar appartement in het pand naast het gebouw waar de metro doorheen liep, direct aan het Park am Gleisdreieck, een park dat al jaren niet voltooid werd, had ze met haar kleine, zilverkleurige Polo maar een paar minuten nodig om over de groezelige Kurfürstenstraße langs talloze bouwputten, bakkerijen en kapperszaken tot voorbij café Einstein het vervallen-chique West-Berlijn binnen te rijden en dan rechtsaf de Keithstraße te nemen, waar de blaadjes al van de bomen dwarrelden. Nog een paar minuten rondrijden om een parkeerplaats te zoeken en ze was er al.

Landeskriminalamt 1, kortweg LKA1, belast met ernstige zaken als moord, zedendelicten en vermissing. Het dienstgebouw nam

bijna een half blok in beslag. Een vesting uit de negentiende eeuw, met bogen boven de ingang en de ramen, en met pijlers, kroonlijsten en sculpturen. De collega's noemden het niet voor niets de Burcht. De ontvangsthal was als een operahuis getooid met hoge zuilen, een cassetteplafond en gebogen trapopgangen met daartussenin een verveelde portier die je netjes moest groeten alvorens de treden te bestijgen en je in de lange gangen met de poepbruine en kotsgroene wanden te begeven, onder de onnodig hoge plafonds, alles schemerig, met treurig tl-licht, want er moet tenslotte bespaard worden: de ambtenarenhel direct achter de glorieuze façade. Helemaal naar achteren, door het tussengebouw tot het eind, dan omhoog, tot onder het dak, kamer 506, de grote kantoorruimte, licht en hoog. Links de bureaus, rechtdoor de besprekingshoek, rechts de glazen deur naar het kantoor van de chef, daartussen prikborden, whiteboards op wielen, wandkasten met naslagwerken en tijdschriften, de verstofte legotafel voor het nabouwen van plaatsen delict, een krankzinnig idee, dossierkasten, de koffiehoek en ergens helemaal achteraan nog een volgestouwde bergruimte: dat was de OMA, de afdeling Operationele Misdaadanalyse, ook wel de Poppenkast genoemd.

Ze was als eerste op kantoor, zoals elke dag.

Emma deed alle verlichting en het koffiezetapparaat aan en startte de computer op, veegde het whiteboard schoon, zette het raam open. Ze haalde diep adem en rook de reinigingsmiddelen van de schoonmaakploeg nog. Ze luisterde naar het zoemen van de tl-buizen, die stuk voor stuk flakkerend aangingen, klik, klik, zoem. Buiten was het nog steeds niet opgeklaard, maar zij stond in een ruimteschip van licht.

's Ochtends alleen op kantoor. Het voelde als thuis. Meer nog. Als een beter thuis, een magische ruimte waarin uit het niets iets kon ontstaan. Zin en betekenis, misschien.

Voordat de anderen kwamen, natuurlijk.

Voordat het echt licht werd en luidruchtig. Voordat Brennemann iedereen begon af te blaffen en Sigmar en Matze elkaar tot

vervelens toe jenden. Dat werkte op haar zenuwen. Niet dat ze haar collega's niet mocht. Emma was op mensen gesteld, dat was het niet. Maar bij het werk had ze hen er liever niet bij.

Toen zag ze het liggen. Op haar opgeruimde bureau: een dik dossier.

De drie lijken.

De lijken waar ze al naar had uitgekeken. Waarop ze zich had verheugd als een klein kind op een nieuwe fiets, of een junkie op zijn volgende shot. Al dagen had iedereen het erover, werd er gespeculeerd, gegist. Op de gang, in de kantine, in het café bij het bier, en natuurlijk in de pers. Was dat vreemd? Zich op lijken verheugen? Misschien. Sarah zou het waarschijnlijk 'morbide' noemen. Het maakte niet uit. De hele wereld was dol op de hangende lijken van de Leipziger Platz, en eindelijk waren ze bij haar terechtgekomen.

Ze ging zitten en las het verslag.

Op 23 oktober om 16.53 uur kwam er bij de alarmcentrale een telefoontje binnen. Mevrouw Tatjana Greve meldde de vermissing van haar tienjarige zoon: Elias was verdwenen uit het Ritz-Carltonhotel aan de Potsdamer Platz, waarin het gezin uit Braunschweig verbleef. De moeder en de vader waren even gaan liggen. Toen ze kort na 16.00 uur wakker werden, merkten ze dat de jongen weg was.

De agenten H. Peters en L. Gotzkowski reden naar het hotel en kort daarna werd de beschrijving van het kind doorgegeven. De hele actie bleek echter overbodig want om 17.35 uur werden de agenten naar de lobby van het hotel geroepen, waar Elias Greve stond.

De jongen was lichtgewond en kennelijk in shock. Het vermoeden ontstond dat hij mishandeld was. Hoewel hij nauwelijks een woord kon uitbrengen, lukte het de agenten hem te ondervragen. Hij ontkende dat iemand hem iets had aangedaan, maar praatte steeds over 'aliens'.

Met moeite wisten de politiemannen hem een duidelijke verklaring te laten afleggen. Hij was gaan klimmen, zei hij, hij kon altijd iets te klimmen vinden, ongeacht waar, maar hij was uitgegleden, had zich aan de vele stangen gestoten, had gebloed en was bijna bewusteloos geraakt. Hij ontkende dat hij geduwd was, maar bleef volhouden dat hij pas was gevallen toen de 'aliens' niet met hem wilden praten en hij plotseling begreep dat ze dood waren.

Peters en Gotzkowski waren sceptisch, maar toch lieten ze zich samen met de inmiddels gearriveerde ambulanceverplegers door de jongen naar de plek brengen waar hij aliens zou hebben gezien. Hij liep naar de kruising Ebertstraße/Leipziger Straße, waar de Leipziger Platz grenst aan de Potsdamer Platz. Het gebouw op de hoek ziet er vanbuiten uit als een normaal, aan drie zijden vrijstaand appartementencomplex van acht verdiepingen, even hoog als de gebouwen ernaast. Maar de drie gevels zijn van de grond tot het dak bespannen met een doek waarop deuren en ramen zijn afgebeeld en waarmee de gevel alleen wordt gesuggereerd. De bovenste helft van het decor dient als ruimte voor twee enorme reclames (aan de Ebertstraße een lingeriemodel, aan de kant van de Leipziger Platz een Mercedes; de scherpe punt die direct naar de kruising gericht staat, heeft geen reclame).

De jongen bracht de agenten naar de scherpe hoek van het gebouw en wees hun een kleine deur in de valse wand aan, met aan het houten kozijn een hangslot, dat echter niet goed gesloten was, zodat de deur opengeduwd kon worden.

Erachter troffen de agenten niet, zoals verwacht, een te slopen gebouw aan, maar een driedimensionale, honingraatachtige stangenconstructie: een steiger van reusachtige afmetingen. De mannen waren verrast. 'Heeft dat hier de hele tijd gestaan?' vroeg Gotzkowski. 'Ik dacht dat hier een appartementencomplex stond.' Een van de verplegers grapte dat alles in deze stad kennelijk loos decor was.

Als antwoord op de vraag waar hij de 'aliens' had gezien, wees de jongen omhoog. Kennelijk was hij op de steiger omhoogge-

klommen. De talrijke stangen van de constructie liepen echter zo kriskras door elkaar dat je niet meer dan tien meter de constructie in kon kijken, zelfs niet met de zaklamp die de agenten vanwege de invallende schemering gebruikten.

Agent Peters, die klimervaring had, klauterde vervolgens in de constructie omhoog en volgde de exacte route die de jongen ook had genomen. Hij kon ongeveer drie 'etages' klimmen voordat hij uit het zicht verdween en alleen nog via de mobiele telefoon met Gotzkowski kon communiceren. Al snel zag Peters in het licht van zijn zaklamp dat er in de verte, vermoedelijk ter hoogte van de vijfde etage, iets zilverachtigs achter de stangen glom. Zijn collega raadde hem aan naar beneden te komen, maar hij antwoordde: 'Als die jongen dat kan, kan ik het ook.' Na nog eens vijftien tot twintig minuten naderde de agent drie mensengrote, coconachtige zilverkleurige voorwerpen. 'Nu begrijp ik hoe die jongen bij aliens kwam,' zei hij via de telefoon.

Toen hij op dezelfde hoogte was aangekomen, schuifelde hij in het schemerige licht voorzichtig langs de stangen verder tot hij zich direct tegenover de cocons bevond. Op het moment dat hij de voorwerpen met zijn zaklamp wilde onderzoeken, gingen plotseling met veel geraas de grote schijnwerpers van de reclames aan weerszijden van het gebouw aan, zodat de hele steigerconstructie verlicht werd. Het gebeurde zo onverwacht dat hij net als de jongen uitgleed en zich maar met moeite op de been kon houden. In het licht van de schijnwerpers zag hij dat de cocons bovenin een uitsparing hadden waarin menselijke gezichten in verregaande staat van ontbinding te zien waren. Later vertelde hij dat de plotselinge aanblik van de drie doden met hun grotendeels vergane gezichten hem in shock had gebracht. Hij gleed opnieuw uit en dit keer ontwrichtte hij een schouder. Met de grootste moeite kon hij zich nog aan de stangen vastgrijpen, maar de telefoon viel uit zijn hand, zodat hij geen contact meer had met zijn collega. Op de grond waren alleen zijn pijnkreten te horen.

Gotzkowski belde om assistentie en had eerst moeite om de cen-

trale ervan te overtuigen dat zich achter de façade van het gebouw op de hoek alleen een enorme steiger bevond. Vervolgens klom hij zelf omhoog naar zijn collega, wat een poosje duurde. Toen hij boven was, kon hij op het oog bevestigen dat het om drie mensen ging die op de bovenste helft van het gezicht na volledig in zilverkleurige, industriële tape waren gewikkeld. Ze waren alle drie dood.

Gotzkowski besloot de weg naar beneden niet meer te wagen en in plaats daarvan boven op de steiger op het bergingsteam te wachten. Om ervoor te zorgen dat Peters, die veel pijn had, zich beter kon vasthouden, bond hij een arm en been van zijn collega met hun broekriemen aan de stangen vast.

Later beschreven Peters en Gotzkowski de ervaring om ongeveer een uur op een gladde metalen stang op 33 meter hoogte naast drie volledig in tape ingewikkelde lijken door te brengen als volgt: 'Om de twee minuten moesten we ons omdraaien omdat we dachten dat er nog iemand achter ons zat.'